

סימני דרך

אבנר שר בבית האמנים תל אביב

המכות במצרים העתיקה, הכח המניע שלהם הוא במבנה העורני המחול בהשראה ודמיון אסוציאטיבי. אבנר שר מבקש ביצירתו לארגן מנרכות יחסים חדשות על גבי מצע השעם אותו הוא חובט וחורט. צובע ושורף עד שהוא מקנה לו חיוניות אדירה ממנה מצבצבים יצורים קמאים סמליים וזיכרונות לילות מהבית היהודי דתי בו גדל ויצאיות שאינן נתונות כמעט לסינון ואולי זו גם הבעת דעתו על המציאות העכשווית המסעורה והמורכבת מרסיסי עבר הווה ועתיד.

אוצר: אריה ברקוביץ

אבנר שר, לוקח אתנו למסע מרחק אל עולשו האישי. דרך מגוון עבודות ציור חומריות שבריות מסוגלות מציאות רופן. כשהוא צויר, על גבול המפשט, הוא חורט ושורף אבנר. מרחק ומרכיב נורות ודמיוני. חור שימור זיכרונות אישיים וקולקטיביים. ההקשרים מתבסס יחסים והמקורות שהמבונן יכל לענות ולחנות בהקשרים אסוציאטיביים בין הנראה והמוכר לקסום והמסור. אבנר שר, מצייר בטכניקה אותה פיתח כשאת המחול והעיפורן הוא מחליף בחריטה. שריפה ושילוב חומרים נוזליים כמו: יין אדום לקירטו. יין פולידר. ברפנטין וחומרים אחרים על גבי שפע שעם המזרחה המיוחדת בשעם חומרי נלם לעבודותיו. נוצרה בזכות חתונתו המדהימת: 'מצאתי' בשעם חתונת המסקילות לעם היהודי. עץ השעם גדל באגן הים התיכון הוא ידוע לשרוד שרפות יעד ואמנות אחרים ולשקם עצמו כמו העם היהודי שאבנר שואה ומלחמת יודע לשרוד ולשקם עצמו.

כך מתאר אבנר שר את הקרבה שהוא חש לחומר המהול אסוציאטיבית במסורת היהודית אותה סמך בבית. שפלת הציד של אבנר שר היא סטאלית. מהמשתת. חזרתית ומשתרעת על פני זמן מספר עבודות נעשות במקביל כשאחת מפרה את רעותה באינטנסיביות אונטסיבית. בעמלות סיועית. אבנר שר יוצר נדבך על נדבך עד שמתמבל מרקם חלת מסידי עשיר וחושני. שבלב הראשון. השחתה אגרסיבית. שריונות חריטות התות חומרים עד שהמצע מושחת לכלי הכר. שבלב השני התמסקות כמתמים בשריונות ובחבלות במסרה לוחות כתמים שמבקשים לבלוט ולהתחזק. בשלב השלישי חיזוק הכתמים והקווים על ידי צרבת שריפה וכוויה עד ליצירת העודות הניתנות לזיהוי. אבנר שר טשא אתו סמורת אמנותית אידיופית ופרה-היסטורית. שהמחה בסים לסכנולו יצירתו. הוא מנהל דיאלוג עם תולדות האמנות והמיתולוגיה היהודית. מהם הוא שואב השראה. כמו גם צויר מנרות פרימיטיביים. מצוות מצויות על גבי כדים יווניים-הרונדליים ומצויים תבלטיים אשוריים סמלים ואותות עתיקים ובהם האמנות האגיפטית וצוירי הילד של דה בופה. הוא מצויר ופואל קלה. באחת המסירות הידועות של פאול קלה. הוא הנדיר את האמנות ואת אמנותו שלו כ' לקיחת הקו לטיוול'. גם אבנר שר לוקח את הקווים שלו לטיוול הקווים שלו קשורים לידו הבוטות והמחושבת (אבנר שר הוא אדייבל במקצועו). והם נעים יחד במקבילים בלתי צפויים מראש וללא יכולת להינתק זה מזה. קטר סימביוטי זה יוצר רגש של דמיונים חזויות וקסמוציות שלא נענות בקלות לניסיונות למרשם. יצירתו של אבנר שר, אף שורא נשענת על דמיונים שחולל הילד והמיתולוגיה היהודית. סדרת האובליסקים המתארים את עשרת

יום ה'ד' | י"ב"ג באלול תשע"ה | 28'27 באוגוסט 2015 | בלונדון

מהתערוכה: אספרנסו תרבותי (צילום: אבי אנסלם)

תערוכה

"סימני דרך"

מה: תערוכת יחיד של אבנר שר בבית האמנים בתל אביב, שר, אדייבל ואמן, עובד בשעם, חומר שהוא קליפתו החיצונית של עץ אלון השעם (cork oak), המוקלפת מן הגזע אחת לתשע שנים. הוא שואב השראה מפיסול ומאמנות פרימיטיביים, ומשכלל את המבע ליצירה רבת-משמעות. "המרחב שיוצר אבנר שר חובק ומניח תרבויות והוא מעין שפה, שניתן לתארה כאספרנסו חזותי", חתבת חוקרת האמנות סמדר שפי על עבודתו. המזרחה בשעם היא הערפה אסתטית, ומתייחסת למזות החומר כבעל היסטוריה ויכולת התחשבות. מושגים של מפלה ותקומה, מקשרים להיסטוריה היהודית ולתולדות האזור, מתקשרים אצל שר עם העמק, המצליח לשוב ולשגשג בכל פעם מחדש.

מתי, איפה וכמה: שיח גלריה בתערוכה יתקיים כשישי (28.8), 11:00. הבניסה חופשית. בית האמנים, אלחזירי 9, תל-אביב.

חגית פלגדומם

1 באוגוסט 2015

תערוכה

איתן בונניס

13.08

אבנר שר, "כינים", 2015. צילום: אבי אנסלם

בית האמנים, אלחזירי 9 תל אביב
"סימני דרך"
תערוכה של אבנר שר
13.8-5.9

בתערוכה של אבנר שר שתיפתח הערב יוצגו עבודות בחריטה, שריפה ושילוב חומרים נוזליים חומרים אחרים על גבי לוחות של מצע שעם. אוצר: אריה ברקוביץ.

August, 2015

Avner Sher: Past, Present, Future
Arie Berkowitz

Avner Sher takes us on a fascinating journey in his private world via a spectrum of material paintings executed with exceptional skill. With a painterly language that transpires on the verge of abstract, he carves, burns, paints, deconstructs and reconstructs forms and images, while preserving interconnected personal and collective memories which the viewer may experience and decipher in associative contexts, between the visible and familiar, and the magical and hidden.

Using a unique, self-developed painting technique, Sher replaces the brush and pencil with engraving and scorching on a cork surface, combining liquid substances such as Kiddush wine, iodine, turpentine, etc. The surprising choice of cork as a raw material stemmed from its unique qualities: "I found qualities parallel to those of the Jewish people in cork," he discloses. "The cork oak grows in the Mediterranean basin. It can survive wood fire and other catastrophes and rehabilitate itself, much like the Jewish people, which endured the Holocaust and wars, survived them, and rehabilitated itself," he goes on to say, indicating his affinity with the material associatively blended with the Jewish tradition which he absorbed in his parents' home.

Sher's painterly act is total, ongoing, and repetitious, extending over time. He creates several works simultaneously, each enriching the other with obsessive intensity. With Sisyphean dexterity, he creates layer upon layer to generate a rich, lush three-dimensional texture. Initially, he focuses on aggressive mutilation of the surface by means of scratching, carving, and spraying substances until it is no longer recognizable. In the next phase he delves into the stains, scratches, and bruises to identify blots asking to stand out and be emphasized. In the third and final phase he accentuates the stains and lines by singeing, burning, and scorching to create identifiable forms.

The traditions of both prehistoric and European art form the foundation for Sher's entire oeuvre. He converses with art history as well as Jewish mythology for inspiration, while

also corresponding with primitive cave drawings, Greek vase painting, Egyptian hieroglyphs and Assyrian reliefs, ancient letters and symbols, as well as naive art and childlike paintings by Jean Dubuffet, Joan Miro, and Paul Klee.

Klee once described art, his own art specifically, as "taking the line for a walk." An architect by profession, Sher too takes his lines for a walk, lines created with a confident, calculated hand. Together they move in unexpected rhythms, unable to break free from one another. This symbiotic relationship spawns a stream of images, experiences, and compositions which do not readily obey the attempts to interpret them.

Although Sher's art relies on images from the children's world and Jewish mythology (i.e. the series of obelisks depicting the Ten Plagues of Egypt), its driving force lies in the formal structure of the works, which is imbued with inspiration and associative imagination. Sher strives to create new relationships on the cork surface which he beats and incises, paints and burns, until it becomes filled with great vivacity. It thus gives rise to primeval creatures, symbols and memories from the orthodox Jewish home in which he grew up, variations which are virtually unclassifiable. Perhaps it is, in fact, a comment on the charged contemporary reality which consists of fragments of past, present, and